

JÓTÉKONY

Ingrid lesz, vagy Olga, úgy képzeli.
Hallgatag, skandináv asszony, úgy képzeli.
Ki mindig feketét hord, úgy képzeli.
A lelke a tundrához hasonlatos, úgy képzeli.
Hol mindent jótékony hótakaró fed, úgy képzeli.

Két-három macskát, talán kutyát is tart, úgy képzeli.
Munkája kitölti élete lyukacsait, úgy képzeli.
Egy kis házikó elég lesz, úgy képzeli.
Vajas kenyéren, sörön, néha teán él majd, úgy képzeli.
Szerelmei elfeledik titokzatos, furcsa emlékét, úgy képzeli.

Nem látogatják, s ő sem senkit, úgy képzeli.
Ez, északi típusként, kedvére lesz, úgy képzeli.
Rideg szelídséget, fegyelmet kovácsol benne az élete, úgy képzeli.
De adott esélyt egy más életnek is, úgy képzeli.
Viszont nem lenne jó anya, feleség, barát, úgy képzeli.

Lenne kandallója, begyűjtana néha, úgy képzeli.
Lapátolná a havat, ha nagyon feltorlódik, úgy képzeli.
De mélyre ásni benne sosem akarna, úgy képzeli.
És nem félne többé semmitől, úgy képzeli.
Elvégre nem rajta múltott, múlik semmi, úgy képzeli.

Lenne benne egy kis büntudat, úgy képzeli.
Amiért előző életében próbálkozott, úgy képzeli.
Szerelmebe esett, szült is volna talán, úgy képzeli.
De meg kellett bizonyosodnia, hogy ez nem való neki, úgy képzeli.
És bizonyosságot lelt kísérleteiben, úgy képzeli.

Sosem unatkozna, nem nagyon, talán, úgy képzeli.
Beszélt korábban épp eleget, úgy képzeli.
A macskák, s talán a kutya értenék szavak nélkül is, úgy képzeli.
Ez nemcsak kamaszos ábránd, úgy képzeli.
Akik megszerették, majd belenyugodnak, úgy képzeli.

Ingrid lesz, vagy Olga –
egy kis képzelődésből meg nagy baj nem lehet, úgy képzeli.